

شروع حرفه‌ای بازیگری سینما در آغاز دهه ۷۰

بازیگر نقش مکمل مرد را از آن خود کرد اما این جایزه نتوانست به اندازه دیده شدن کاراکتر فرهاد در فیلم «سیب سرخ هوا» حیایی را بر جسته سازد. «دست‌های آلوده» دومین همکاری حیایی با سیروس الوند و پس از تجربه نسبتاً ناموفق «هتل کارتن» بود که در زمان خود توانست توجه مخاطبان را به خود جلب کند. حضور هدیه تهرانی که تنها دو، سه سال از حضور وی در سینما می‌گذشت و همچنین ابوالفضل پور عرب که هنوز در قامت سوپرستار مطرح بود، در جلب مخاطب و فروش «دست‌های آلوده» نقش مهمی داشت و توانست عدم موفقیت «هتل کارتن» را تا اندازه‌ای جبران کند. «تکیه بر باد»، «علف‌های هرز»، «مونس» و «مانی و ندا» از دیگر فیلم‌های اواخر دهه هفتاد بودند که از جمله آثار سینمای بدنه آن روزها به شمار می‌آیند و هیچ کدام نمایانگر توفیق چندانی در کارنامه تجاری و هنری حیایی نیستند.

حیایی فعالیت هنری خود در سینما را به‌طور حرفه‌ای از سال ۱۳۷۰ و همچنین با یک تئاتر کودک آغاز کرد. در بیوگرافی او، ثریا قاسمی به‌عنوان اصلی‌ترین کاشف این بازیگر و هنرمند مستعد سینما، تئاتر و تلویزیون معرفی شده است. حیایی در بدو ورود به سینما توفیق زیادی نداشت و خیلی زمان برد تا در قامت نقش اول و قهرمان در فیلم ظاهر شود. «دو همسفر»، «دوروی سکه»، «پرنگاه»، «حامی»، «گارد ویژه»، «براده‌های خورشید»، «هتل کارتن» و «پادام‌های تلخ» از جمله آثار هیستند که حیایی در فاصله زمانی ۱۳۷۰ تا ۱۳۷۶ در سینمای ایفای نقش در آنها را بر عهده گرفت تا بتواند در ۱۳۷۷ با فیلم «سیب سرخ هوا» ساخته سعید اسعدی با نقش اول این فیلم تاحدی به مخاطبان سینما شناسانده شود. البته نباید از این نکته غافل شد که وی در ۱۳۷۵ برای فیلم «براده‌های خورشید»، ساخته محمد حسین حقیقی، سیمرغ بلورین بهترین

80

دهه ۸۰ و چهره تجاری و تضمین‌کننده فروش حیایی در سینما

بهروز افخمی و فرزاد موتمن از جمله مشهورترین فیلمسازانی هستند که حیایی در دهه ۸۰ بسا آنها به همکاری پرداخت. «عروس خوش قدم» در ۱۳۸۱ محصول همکاری مشترک حیایی با کاظم راست‌گفتار در مقام کارگردان بود که بعدها نیز در سه فیلم دیگر تداوم یافت تا راست‌گفتار در کنار سیروس الوند، مسعود دهنمکی و فریدون جیرانی، از فیلمسازانی باشد که بیشترین همکاری مشترک را با امین حیایی داشته‌اند. یک سال بعد «دختر ابرونی» با زوج امین حیایی و هدیه تهرانی روی پرده سینماها رفت که بازی متفاوت حیایی در کنار هدیه تهرانی که در حال سوپرستار شدن بود، «دختر ابرونی»، اثر محمد حسین لطیفی را به یکی از آثار پرفروش اوایل دهه ۸۰ تبدیل کند. محبوبیت و مقبولیت حیایی در همین مدت باعث توجه داریوش مهرجویی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین فیلمسازان تاریخ سینمای ایران به وی شد تا در فیلم پربازیکر «مهمان مامان» تجربه‌های متفاوت و جذاب برای حیایی رقم بخورد. پس از چند فیلم تجاری و نه‌چندان موفق، همکاری مشترک حیایی و تهمینه میلانی در ۱۳۸۳ در فیلم «زن زیادی» رقم خورد. بازی متفاوت حیایی در این فیلم باعث کاندید شدن او در بیست‌وسومین دوره جشنواره فیلم فجر (۱۳۸۳) به عنوان بهترین بازیگر نقش اول مرد شد. همکاری حیایی با فریدون جیرانی در سه‌گانه «ستاره‌ها» و همچنین نقش آفرینی وی در فیلم «چه کسی امیررا کشت» از مهدی کرم‌پور و «آکواریم» به کارگردانی ایرج قادری، تجربه‌های دیگری را برای حیایی با بزرگان سینمای ایران رقم زد که تاحدی مهرتأییدی بر استعداد و توانایی‌های این بازیگر در پرکارترین دهه فعالیت هنری وی باشد.

بدون شک دهه ۸۰ خورشیدی از حیث کمیت و تعدد آثار مهم‌ترین و موثرترین دهه عمر فعالیت سینمایی امین حیایی است که در آن نزدیک به ۴۰ فیلم را در طول ۱۰ سال بازی کرد تا یکی از چهره‌های مهم و پرکار این دهه شود. حیایی شروعی توفانی در اوایل دهه ۸۰ داشت و در همان سال نخست این دهه با چهار فیلم «مزاحم»، «بوی بهشت»، «اثری» و «آدمک» گام نخست را خیلی محکم برداشت و از طرفی بعد از معرفی وی در دهه ۷۰ به عنوان بازیگری شیرین و بااستعداد، شمار زیادی از کارگردانان به سراغ او آمدند تا از جذابیت و قریحه هنری او بهره بگیرند. آرش معیریان، محمد حسین لطیفی، داریوش مهرجویی، تهمینه میلانی، فریدون جیرانی، مهدی کرم‌پور، ایرج قادری، رسول صدرعاملی،